

FOLKÆL-bladet

tidsskrift for Dansk Forening for Ældre Lystfartøjer

Nr. 104 maj 2010

FOLKEBÅDEN
en fantastisk
historie

**Kom til træf i
Sundby**

30 år med Sindbad II

15 år er gået, siden jeg sidst meldte mig med en artikel til bladet. Det var første indlæg i en artikelserie som vi kaldte 'Stafetten'. Opfordringen kom fra daværende formand Henning Wind-Hansen og artiklen handlede selvfølgelig om vores dejlige og smukke skib Sindbad, som jeg siden anskaffelsen i 1980 og på daværende tidspunkt delte med Jan t'Felt og ikke at forglemme vores tålmodige koner.

Artiklen blev bragt i DFÆL-Bladet nr. 45 og har indtil for nylig kunnet læses på DFÆLs hjemmeside. Så en gentagelse af beretningen som var Sindbads historie fra byggeåret 1919 og frem vil jeg ikke trætte bladets læsere med. Dog vil jeg kort resumere: båden blev konstrueret af kammerjunker Ado von Lindholm, en fremtrædende person i dansk sejlsport, og bygget på Engelhardts Docket Lifeboat Company i Kastrup. Den var i mange år hjemmehørende i Jylland hvor den bl.a. i en årrække tilhørte konsul Holger Windfeldt-Hansen, direktør for bomuldsspinderierne i Vejle. Bortset fra en kort afstikker til Fyn har båden i nyere tid (efter 2. verdenskrig) været hjemmehørende i Sjællandsområdet, hovedsagelig Øresundskysten.

Alene med glæden og ansvaret

Jeg har nu 1. maj i år været den lykkelige ejer af Sindbad i 30 år (jeg fatter det ikke rigtigt!) dvs. de første 20 år var vi to lige partnere i 'rederiet' som Jan plejede at udtrykke det: Det var et perfekt partnerskab. Vi delte sejltiden uden problemer, og når det drejede sig om arbejdet på bådpladsen, var der bare ikke så meget at snakke om – vi havde fra dag ét fundet de opgaver, der passede os, og heldigvis faldt vi ikke over hinanden. Det var et perfekt makkerskab.

Desværre måtte Jan af helbredsmæssige grunde trække sig ud af samarbejdet i 2000. Fra begyndelsen havde vi udarbejdet en samarbejdskontrakt, som vi dog heldigvis aldrig havde haft brug for. Først da jeg skulle købe Jan ud måtte vi lige ty til paragrafferne, men takket være klare linjer kunne også denne opgave løses til

Sindbad på Øresund med Jan og Steffen

begges tilfredshed. Jeg havde ikke dengang for ti år siden forestillet mig, at jeg skulle stå som eneejer ret længe. Men båden var som et barn for mig, jeg kunne bruge al den fritid, jeg ville på at renovere, skrabe og male og ikke at forglemme, sejle når jeg havde tid og lyst. Det var i nogle år helt rart ikke at skulle dele med nogen, men tiderne skifter.

Vi deler gerne glæden – og ansvaret

Nu er jeg fremme ved det, der er mit egentlige ærinde med denne artikel. HVAD NU? Jeg har ikke længere den tid og naturligvis heller de kræfter, der skal til for at holde Sindbad i den stand 'hun' fortjener. Med familie, der nu også tæller to små pragtfulde børn hænger det simpelthen ikke sammen længere, hvor meget vi end alle holder af båden.

Der er sikkert en del, der kan nikke genkendende til den situation, og mange vælger at sælge eller at skifte over til fjenden (læs: glasfiber). Jeg har ikke lyst til nogen af delene, men sysler naturligvis med tanken om, at et så unikt fartøj som Sindbad snart skal føres videre af nye friske kræfter.

En så speciel båd med stor sjæl og så meget historie kan man i virkeligheden ikke føle et ejerforhold til – den er bare til låns akkurat som med ens børn. Desværre ser det ud til, at vi træbådsejere er ved at være en uddøende race efter bådsalgsannoncerne at dømme. På den anden side er interessen glædeligt nok visse steder, her tænker jeg f.eks. på mit eget område København, tiltagende når man ser på aktivitetsniveauet i KTS.

Tanken om at danne en forening eller som det blev foreslået: et interessantselskab omkring store lystbåde, er måske den eneste vej frem i dag, hvis vi ikke lige så stille skal se 'flåden' skrænke ind til kun at rumme små overkommelige bådtyper.

Jeg håber ikke jeg skal annoncere i udlandet f. eks. Tyskland, hvor man så vidt jeg er informeret, men også hver sommer ved selvsyn må konstatere, er meget længere fremme omkring bevarelsen af den sejlene kulturarv.

Vi bliver nødt til at slå os sammen om bådene.

Det er tidskrævende og dyrt, og støtteordninger er en by i Rusland. Jeg er slet ikke slået af pinden endnu, og i virkeligheden håber jeg bare at høre fra nogen, som har tid og lyst og naturligvis også lidt penge til sammen med mig at føre nogle af disse tanker ud i livet.

Beundret og respekteret

Sindbad er en vidunderlig turbåd – en stolt svane på havet. Den sejler godt og kan klares af én kyndig plus en

En gammel fisker fra Juelsminde beretter om den gamle ejer Windfeldt- Hansen, at hans weekendture ofte gik til Juelsminde hvor han blev gode venner med fiskerne. Han forsynede dem under krigen med net fra sit bomuldsspinderi og blev æresmedlem af deres forening. (Foto 1938)

Dette er en typisk brik til det omtalte historiske puslespil.

gast/gæst/kone/kæreste/stort barn som blot skal passe roret når der sættes/skiftes sejl og naturligvis kunne springe lidt rundt ved havnemanøvrer. Den bliver beundret og lagt mærke til, hvor vi end kommer hen i Danmark og vores nabolande. Og hvert år bliver der lagt nye brikker til puslespillet om dens historie, idet vi overalt møder folk, der husker hændelser, eller som har kendt tidligere ejere af båden.

Jeg har en af de bedste pladser i Svanemøllen så mon ikke nogle friske folk måske med tilknytning til KTS kunne tænke sig at få nogle uforglemmelige oplevelser med at føre Sindbad videre både til lands og til vands. Hvordan konstruktionen omkring ejer og brugerforhold skal se ud, har jeg endnu ikke gjort mig så mange tanker om. Det kunne være interessant at høre, om andre har erfaringer med de dele, så hermed et 'stafetten' givet videre til et indlæg i næste nummer. Interesserede kan skrive eller ringe.

Min mail er stef@email.dk og telefon 21627014

Steffen Helmuth